

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 460/2022
05.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Биљане Синановић, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Светлане Томић Јокић, Дубравке Дамјановић и Милене Рашић, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Максимовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Куршумлији К 77/21 од 27.08.2021. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1 178/21 од 29.12.2021. године, у седници већа одржаној дана 05.05.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Максимовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Куршумлији К 77/21 од 27.08.2021. године и Вишег суда у Прокупљу Кж1 178/21 од 29.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији К 77/21 од 27.08.2021. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика па му је изречена условна осуда којом му је утврђена казна затвора у трајању од 5 (пет) месеци, која се неће извршити уколико окривљени за време проверавања у трајању од 1 (једне) године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело.

Истом пресудом обавезан је окривљени да оштећеном ББ надокнади трошкове кривичног поступка у износу од 48.750,00 динара, као и да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, све у року од 8 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Одлучујући о жалбама окривљеног и његовог браниоца, Виши суд у Прокупљу је пресудом Кж1 178/21 од 29.12.2021. године, исте одбио као неосноване и потврдио првостепену пресуду.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Иван Максимовић, благовремено је поднео захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев и укине побијане пресуде и предмет врати нижестепеном суду на поновно одлучивање или да побијане пресуде преиначи и према окривљеном одбије оптужбу или га ослободи од оптужбе и утврди да је повређен закон на његову штету.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и с тим у вези наводи да се у радњама окривљеног, како су описане у изреци правноснажне пресуде, не стичу субјективни и објективни елементи кривичног дела за које је оглашен кривим. Према наводима браниоца инкриминација наведена у изреци „Ако прођеш ливадом ту ћеш и остати“ и „Бићеш убијен на ливади ако прођеш“ представља вид условне претње и сходно томе такво стављање у изглед претњи оштећеном по његов живот и тело, где се реализација претњи условљава претходним поступањем оштећеног, не може се сматрати радњом извршења кривичног дела из члана 138. став 1. Кривичног законика. Поред тога бранилац наводи да изговорена претња није била подобна да код оштећеног створи осећај угроженост и страха за живот или тело, обзиром да није била конкретизирана и остварива, док у изреци пресуде нису наведени сви елементи кривице у смислу члана 22. Кривичног законика.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика чини онај ко угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица. Радња извршења основног облика кривичног дела састоји се у употреби претње да ће се напасти на живот или тело неког лица или њему блиског лица, чиме се угрожава сигурност тог лица, а последица кривичног дела је угрожена сигурност пасивног субјекта која се манифестује у његовом осећању несигурности.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, то, по налажењу овога суда, из

3

чињеничног описа кривичног дела, датог у оптужном предлогу Основног јавног тужиоца у Куршумлији Кт 490/20 од 29.03.2021. године и утврђеног у изреци првостепене пресуде, и то да је окривљени АА „...у стању урачунљивости, са умишљајем, угрозио сигурност оштећеног ББ ..., претњом да ће напасти на његов живот и тело, на тај начин што је након краће вербалне расправе...оштећеном упутио речи претње „Ако прођеш ливадом ту ћеш и остати“, а након што га је оштећени упитао да ли му он то прети убиством, поново му упути речи претње „Бићеш убијен на ливади ако прођеш“, при чему је био свестан свог дела и хтео његово извршење“, а у време и месту ближе описаним у изреци пресуде, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног стичу сва битна законска субјективна и објективна обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, за које је он оптужен и правноснажно оглашен кривим.

Стоје наводи браниоца да у изреци пресуде нису наведени сви елементи кривице у смислу члана 22. став 1. Кривичног законика - свест о забрањености дела. Међутим, Врховни касациони суд налази да је, уз постојање у оптужби и изреци правноснажне пресуде елемената кривице – урачунљивости и умишљаја, без значаја за постојање предметног кривичног дела, околност да опис радње кривичног дела не садржи изричито наведену свест о забрањености дела, јер она произилази из садржине упућене претње и поновљене радње, како је описано у изреци пресуде.

За разлику од одлука Врховног касационог суда на које бранилац у захтеву указује, у овом случају се не ради о условној претњи која би искључила постојање кривичног дела. Супротно наводима захтева, речима које је упутио окривљени приватном тужиоцу, њему се, ставља у изглед одређено зло без разумног оправдања које није условљено будућом незаконитом радњом приватног тужиоца, па су такве речи подобне да изазову осећај угрожености код приватног тужиоца.

Самим тим, Врховни касациони суд налази да побијаним правноснажним пресудама није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, на коју се поднетим захтевом браниоца неосновано указује.

Бранилац окривљеног, као разлог подношења захтева истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном преко браниоца, али наводи захтева не садрже објашњење у чему се истакнута повреда, по питању да ли је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити, конкретно састоји. Како Врховни касациони суд правноснажну одлуку и поступак који је претходио њеном доношењу испитује само у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву за заштиту законитости у смислу члана 489. став 1. ЗКП и није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа истакнута повреда закона на које се захтевом само указује, то се овај суд у разматрање и оцену ове повреде, није упуштао.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија
Биљана Синановић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић